

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 114/2018-18

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 9. februára 2018 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej (sudkyňa spravodajkyňa) a sudcu Miroslava Duriša predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED] [REDACTED], zastúpenej advokátom Ing. Mgr. Miroslavom Šperkom, LL.M., Tvrdeho 4, Žilina, ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 10 Sžso 58/2015 z 28. septembra 2016 a rozsudkom Krajského súdu v Prešove sp. zn. 16 Scud 8/2014 z 23. apríla 2015, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. januára 2017 doručená sťažnosť [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky

(ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 10 Sžso 58/2015 z 28. septembra 2016 (ďalej len „napadnutý rozsudok najvyššieho súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 16 Scud 8/2014 z 23. apríla 2015 (ďalej len „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z príloh k nej priložených vyplýva, že Sociálna poisťovňa, pobočka [REDAKOVANÉ] (ďalej len „pobočka Sociálnej poisťovne“), vydala 12. augusta 2013 rozhodnutie č. 22839-28/2013-PO, ktorým rozhodla, že sťažovateľovi nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti ako zamestnancovi u zamestnávateľa [REDAKOVANÉ] – [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], miesto podnikania [REDAKOVANÉ] (ďalej aj „zamestnávateľ“), 1. marca 2013 podľa zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov.

Proti rozhodnutiu pobočky Sociálnej poisťovne podali odvolania zamestnávateľ a sťažovateľ. Sociálna poisťovňa, ústredie (ďalej len „ústredie Sociálnej poisťovne“) rozhodnutím č. 46953-3/2013-BA z 2. decembra 2013 zamietla odvolania sťažovateľa a zamestnávateľa a rozhodnutie pobočky Sociálnej poisťovne potvrdila ako vecne správne.

Napadnutým rozsudkom krajského súdu krajský súd žalobu zamestnávateľa o preskúmanie rozhodnutia ústredia Sociálnej poisťovne zamietol a konanie o žalobe sťažovateľa zastavil. Proti napadnutému rozsudku krajského súdu podali sťažovateľ a zamestnávateľ odvolanie, o ktorom rozhodol najvyšší súd napadnutým rozsudkom tak, že rozsudok krajského súdu zmenil a žalobu zamietol.

Sťažovateľ spochybňuje právny záver najvyššieho súdu, podľa ktorého „*Sťažovateľ reálne nevykonával činnosť zamestnanca u Zamestnávateľa, a teda Sťažovateľ nemôže podliehať v oblasti sociálneho zabezpečenia slovenskej legislatíve podľa čl. 13 ods. 3 Základného nariadenia*“, a taktiež právny záver, podľa ktorého zamestnávateľ

„nepreukázal, že sa na Sťažovateľa v oblasti sociálneho zabezpečenia vzťahuje od 01. 03. 2013 slovenská legislatíva“.

Sťažovateľ namieta, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu je arbitrárny a najvyšší súd rozsudok riadne neodôvodnil, keďže sa nevysporiadal s odvolacou argumentáciou sťažovateľa, nezistil riadne skutkový stav veci a vec nesprávne právne posúdil.

Sťažovateľ poukazuje na to, že rozhodnutia správnych orgánov a tiež rozsudky konajúcich súdov sú založené na výsledkoch kontroly pobočky Sociálnej poisťovne z 11. marca 2013, ktorá bola zameraná na preukázanie reálneho výkonu zamestnania zamestnancov u zamestnávateľa. Podľa sťažovateľa táto kontrola bola vykonaná *„13 dní po začatí zamestnaneckej činnosti Sťažovateľa v sídle Zamestnávateľa. Sťažovateľ má za to, že výsledky vykonanej Kontroly nemôžu byť relevantným podkladom pre náležité zistenie skutkového stavu a pre vydanie správneho rozhodnutia.*

Navyše, ak by aj príslušný súdny orgán mal za to, že osoba nevykonáva činnosť ako zamestnanec na území Slovenskej republiky, túto skutočnosť treba posudzovať z pohľadu hneď niekoľkých ukazovateľov, ak sú k dispozícii, a s ohľadom na celkovú situáciu, ktorá sa danej osoby týka, teda individuálne... Ak by počas vykonanej kontroly príslušnej pobočky Sociálnej poisťovne boli zistené nedostatky, prijatie zovšeobecňujúceho záveru, že k reálnemu výkonu činnosti Sťažovateľa nedochádza, nemožno potom aplikovať retroaktívne, na obdobie pred vykonanou Kontrolou.“.

Z uvedených dôvodov sú rozhodnutia správnych orgánov nepreskúmateľné, keďže vychádzajú zo skutočností, ktoré neboli v konaní zisťované, resp. neboli zisťované v súlade so zákonom.

Sťažovateľ ďalej namieta, že konajúce súdy nesprávne posúdili rozloženie dôkazného bremena, prípadne otázku o unesení dôkazného bremena účastníkmi konania vo vzťahu k preukázaniu skutočnosti o reálnom výkone zamestnania sťažovateľa na území Slovenskej republiky. V tejto súvislosti sťažovateľ uvádza:

„Zamestnávateľ Sťažovateľa v osobitnom správnom konaní ako i v súdnom správnom konaní pred súdom prvého stupňa predložil všetku dokumentáciu zamestnanca, ktorú od neho možno rozumne požadovať, čím bolo logicky dôkazné bremeno v súvislosti s reálnym výkonom jeho závislej činnosti vyčerpané. Sťažovateľ ani Zamestnávateľ nie sú povinní disponovať inými dokumentmi a dôkazmi, pokiaľ to platné právne predpisy explicitne neuvádzajú, a teda zo strany a Zamestnávateľa Sťažovateľa ako i zo strany Sťažovateľa ich dôkazné bremeno splnené bolo. V nadväznosti na vyššie uvedené bolo ďalej na Žalovanom – Sociálnej poisťovni, ústredie a jej príslušnej pobočky, aby v rámci nimi uskutočnenej kontroly tejto skutočnosti preukázali, resp. popreli tvrdenia Sťažovateľa... Odvolací súd ani v osobitnom správnom konaní Sociálna poisťovňa, ústredie však neuvádzajú, ktoré dôkazy by boli spôsobilé skutočnosť reálneho výkonu zamestnaneckej činnosti Sťažovateľa nevyvrátiteľne potvrdiť a ktoré by boli Sociálnou poisťovňou ako i odvolacím súdom bezvýhradne akceptovateľné. V tejto súvislosti má Sťažovateľ za to, že Rozhodnutie II je pre selektívny prístup odvolacieho súdu čo sa týka výberu dôkazov, ktoré boli použité pri ustáľovaní skutkového stavu prejednáwanej veci v rozpore s čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru...“

Sťažovateľ tiež namieta porušenie princípu právnej istoty a predvídateľnosti súdneho rozhodnutia z dôvodu, že v skutkovo podobných veciach najvyšší súd (sp. zn. 10 Sžso 24/2015, sp. zn. 10 Sžso 25/2015) potvrdil rozsudky Krajského súdu v Žiline ako súdu prvého stupňa, ktoré zrušili rozhodnutia správnych orgánov.

Na základe tejto argumentácie sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu a napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu, napadnuté rozsudky zruší a vec vráti krajskému súdu na ďalšie konanie a zároveň sťažovateľovi prizná úhradu trov konania pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu

Z čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom právomoc všeobecných súdov je ústavou založená primárne („... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd“) a právomoc ústavného súdu len subsidiárne, t. j. na princípe subsidiarity.

Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd pri uplatňovaní svojej právomoci vychádza zo zásady, že ústava ukladá všeobecným súdom chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a uplatní sa až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07). Ak ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistí, že sťažovateľ sa ochrany svojich základných práv alebo slobôd môže domôcť využitím jemu dostupných a účinných prostriedkov nápravy pred iným (všeobecným) súdom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 115/07).

Proti napadnutému rozsudku krajského súdu mohol sťažovateľ podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť najvyšší súd. Právomoc najvyššieho súdu rozhodnúť o odvolaní sťažovateľa v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie.

II.2 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sa ústavný súd sústredil na posúdenie, či nie je zjavne neopodstatnená. Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde totiž vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď napadnutým postupom alebo napadnutým rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo

slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti vychádzal tiež zo svojho ustáleného právneho názoru, podľa ktorého obsah základného práva na súdnu ochranu zaručeného v čl. 46 ods. 1 ústavy tvorí predovšetkým ústavou garantovaná možnosť každého na reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Pokiaľ ide o medze zasahovania ústavného súdu do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov, ústavnému súdu neprislúcha hodnotiť správnosť skutkových záverov či právneho posúdenia vecí všeobecnými súdmi, pretože nie je prieskumným súdom, nadriadeným súdom a ani ochrancom zákonnosti (obdobne napr. II. ÚS 1/95, II. ÚS 71/07, III. ÚS 26/08). Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým prislúcha interpretácia zákonov. Podľa konštantnej judikatúry sa úloha ústavného súdu obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo záväznou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli do takej miery zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, že by zásadne popreli účel a význam zákonného predpisu (I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 382/06, I. ÚS 88/07).

Ústavný súd konštantne judikuje, že súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03, III. ÚS 209/04). Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je pritom vždy posudzované

so zreteľom na konkrétny prípad (obdobne pozri aj judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. 5. 1997, Recueil III/1997).

Vo všeobecnosti ústavný súd poukazuje ďalej na špecifiká, ktorými sa riadi súdny prieskum uskutočňovaný podľa druhej hlavy piatej časti Občianskeho súdneho poriadku – ktorý bolo potrebné aplikovať v prejednávanej veci – v zmysle ktorých je úlohou (správneho) všeobecného súdu pri preskúvaní zákonnosti rozhodnutia a postupu správneho orgánu posúdiť, či si pre vydanie rozhodnutia príslušný správny orgán zadovážil dostatok skutkových podkladov, zistil vo veci skutočný stav a či konal v súčinnosti s účastníkom konania, a ďalej to, či rozhodnutie bolo vydané v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Úlohou ústavného súdu bolo posúdiť, či napadnutý rozsudok najvyššieho súdu bol vydaný s prihliadnutím na uvedené osobitosti správneho súdnictva a či sú jeho závery zároveň ústavne udržateľné s prihliadnutím na už citovanú judikatúru ústavného súdu a Európskeho súdu pre ľudské práva týkajúcu sa základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivé súdne konanie.

Najvyšší súd v relevantnej časti napadnutého rozsudku uviedol:

„Po preskúmaní veci najvyšší súd konštatuje, že pri súbahu poistení, v ktorých sa nachádza cezhraničný prvok, je nevyhnutné určiť uplatniteľnú legislatívu, ktorá sa bude vzťahovať na dotknutú osobu, v súlade so základným a vykonávacím nariadením, ktoré koordinujú sociálne zabezpečenie.

V súvislosti s posúdením uplatniteľnej legislatívy požiadala inštitúcia sociálneho zabezpečenia ZUS Varšava o preukázanie relevantných skutočností na určenie uplatniteľnej legislatívy a žalovaná, ako príslušná inštitúcia na určenie uplatniteľnej legislatívy na území Slovenskej republiky, tieto rozhodujúce skutočnosti preskúmala. Posúdenie vzniku poistného vzťahu v právnom zmysle patrí do kompetencie orgánu, ktorý je v mieste vykonávania práce oprávnený určovať uplatniteľnú legislatívu, t. j. do kompetencie žalovanej.

Z administratívneho spisu ďalej vyplýva, že na území Slovenskej republiky bola vykonávaná kontrola so zameraním na preverenie reálneho výkonu činnosti zamestnancov v období od 01. 02. 2011 do 11. 03. 2013. Sociálna poisťovňa, pobočka [REDACTED] vykonala

u žalobcu 1/ kontrolu dňa 07. 03. 2013 a z dôvodu, že miesto podnikania žalobcu 1/ sa od 04. 09. 2013 nachádza vo [REDAKOVANÉ], tak Sociálna poisťovňa, pobočka [REDAKOVANÉ] vykonala kontrolu dňa 11. 03. 2013.

V rámci vykonanej kontroly dňa 07. 03. 2013 Sociálna poisťovňa, pobočka [REDAKOVANÉ] zistila, že v registrovanom sídle spoločnosti na [REDAKOVANÉ] sa nenachádza kancelária a ani prevádzka žalobcu 1/. Nachádza sa tam iba poštová schránka patriaca súkromnej osobe, na ktorej je uvedené meno žalobcu 1/. Majiteľ schránky uviedol, že žalobca 1/ sa na danej adrese nenachádza, má tu iba poštovú schránku, a poštu mu doručuje na adresu [REDAKOVANÉ].

Následne sa vykonala dňa 11. 03. 2013 kontrola na adrese [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ], kde sa zistilo, že ide o súkromný byt, v ktorom sa nikto nenachádzal. Ďalej sa zistilo, že pracovné stretnutia so zamestnávateľom sa uskutočňujú príležitostne na adrese spracovateľskej firmy, v priestoroch [REDAKOVANÉ]. V uvedených priestoroch sa nachádzajú účtovné doklady žalobcu 1/, pracovné zmluvy, obchodné zmluvy, korešpondencia, objednávky, faktúry a zároveň sa vykonávajú z uvedeného miesta aj finančné transakcie. Spoločnosť riadi žalobca 1/ z adresy svojho trvalého pobytu v [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ]. Pri kontrole nebol predložený konkrétny rozpis zadávania práce jednotlivým zamestnancom. Prácu prideluje žaloba 1/ telefonickou formou podľa potreby, pričom výkon práce je určený bez obmedzenia. Zároveň nebolo možné v deň kontroly zistiť počet zamestnancov, ktorí v daný deň vykonávali činnosť na území Slovenskej republiky.

Na základe výsledkov kontroly dospel najvyšší súd k názoru, že sídlo žalobcu 1/ uvedené vo výpise z obchodného registra nespĺňa základné kritéria sídla spoločnosti a zároveň odvolací súd uvádza, že žalobca 1/ síce predložil formálne doklady, ako pracovnú zmluvu, mzdový list, výplatné pásky a evidenciu dochádzky, ale nepredložil doklady preukazujúce reálny výkon práce žalobkyne 2/, z ktorých by bolo zrejmé, že žalobkyňa vykonávala prácu na určenom mieste, a teda vykonanou kontrolou sa nepodarilo preukázať, že sa na žalobkyňu od 01. 03. 2013 vzťahuje slovenská legislatíva.

Vzhľadom na uvedené odvolací súd udáva, že jednou z rozhodujúcich skutočností na určenie miesta výkonu činnosti, a teda aj na posúdenie a určenie príslušnosti k právnym predpisom sociálneho zabezpečenia je určenie registrovaného sídla alebo miesta podnikania. Ak osoba pracujúca vo viacerých členských štátoch nevykonáva podstatnú časť

činnosti v členskom štáte bydliska, uplatňujú sa právne predpisy členského štátu, v ktorom má zamestnávateľ registrované sídlo alebo miesto podnikania. Síce termín registrované sídlo alebo miesto podnikania v základom alebo vykonávacom nariadení nie je vymedzený, Súdny dvor na základe prípadu *Planzer Luxembourg Sarl C-73/06* vypracoval termíny, na základe ktorých je možné určiť registrované sídlo alebo miesto podnikania zamestnávateľa. Podľa názoru Súdneho dvora určenie miesta sídla hospodárskej činnosti predpokladá zohľadnenie súhrnu faktorov, medzi ktorými sa v prvom rade nachádza sídlo, miesto ústredia, miesto stretnutia riadiacich osôb spoločnosti a miesto, obvykle totožné, v ktorom sa rozhoduje o všeobecnej podnikovej politike. Ďalšie faktory ako napríklad bydlisko riadiacich osôb, miesto konania valného zhromaždenia, miesto uloženia správnych a účtovných dokumentov a miesto hlavného priebehu finančných činností, najmä bankových sa môžu zohľadniť tiež.

S poukazom na vyššie uvedené odvolací súd ďalej uvádza, že registrované sídlo alebo miesto podnikania môžu byť teda uznané po splnení určitých podmienok. Tieto kritéria skúma inštitúcia v mieste bydliska na základe dostupných informácií alebo v úzkej spolupráci s inštitúciou v členskom štáte, kde má zamestnávateľ registrované sídlo alebo miesto podnikania. V rámci skúmania predmetných skutočností je potrebné preukázať miesto, kde má zamestnávateľ registrované sídlo a správu, dĺžku obdobia od zriadenia zamestnávateľa v členskom štáte, počet administratívnych zamestnancov pracujúcich v sídle, miesto, kde je uzatvorená väčšina zmlúv a pod. V prípade, že zamestnávateľ nespĺňa podmienky registrácie sídla alebo miesta podnikania, nemôže sa na zamestnancov uplatňovať legislatíva štátu, v ktorom má zamestnávateľ registrované sídlo alebo miesto podnikania, čo je vzhľadom na výsledky kontroly aj tento prípad.

Po preskúmaní administratívneho spisu odvolací súd zároveň konštatuje, že nebolo preukázané, že by žalovaná pri určení uplatniteľnej legislatívy postupovala inak k občanom [REDACTED] ako k iným fyzickým osobám s bydliskom v iných členských štátoch Európskej únie.

Vzhľadom na uvedené skutočnosti a výsledky kontroly preverenia reálneho výkonu činnosti zamestnancov vykonanej u zamestnávateľa (žalobcu 1/) na základe, ktorej nebolo preukázané, že žalobkyňa 2/ reálne vykonávala činnosť ako zamestnanec na území Slovenskej republiky, a preto žalobkyňa 2/ nemôže podliehať slovenským právnym

predpisom podľa čl. 13 ods. 3 základného nariadenia, má odvolací súd za preukázané, že žalovaná ako aj prvostupňový správny orgán dospeli k správnejmu záveru, keď žalobkyni dňom 01. 03. 2013 nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenskej legislatívy.

Po preskúmaní námietok žalobcov najvyšší súd konštatuje, že sú nedôvodné a neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia.“

S poukazom na citované ústavný súd zastáva názor, že záver najvyššieho súdu o zákonnosti právneho záveru správnych orgánov o tom, že sťažovateľovi nevzniklo povinné nemocenské poistenie, povinné dôchodkové poistenie a povinné poistenie v nezamestnanosti podľa slovenského právneho poriadku, je ústavne akceptovateľný a nevykazuje znaky procesného excesu. Ústavný súd teda nemá dôvod do napadnutého rozsudku najvyššieho súdu zasahovať, pretože medzi ním a obsahom základného práva garantovaného čl. 46 ods. 1 ústavy a obsahom práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká príčinná súvislosť, na základe ktorej by v súvislosti s námietkami sťažovateľa po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie reálne mohol dospieť k záveru o ich porušení.

Z odôvodnenia napadnutého rozsudku najvyššieho súdu jednoznačne vyplýva, že najvyšší súd sa vecou sťažovateľa riadne zaoberal, že príslušné právne normy interpretoval a aplikoval ústavne konformným spôsobom, rozviedol, akými úvahami sa pri svojom rozhodovaní riadil, a svoje rozhodnutie tiež zrozumiteľne a preskúmateľným spôsobom odôvodnil a na všetky pre posúdenie veci kľúčové argumenty sťažovateľa poskytol náležitú odpoveď. Ústavný súd z týchto dôvodov dospel k záveru, že najvyšší súd napadnutým rozsudkom nemohol porušiť základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a ani jeho právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto jeho sťažnosť pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec uvedeného ústavný súd tiež považuje za vhodné uviesť, že nie je pri rozhodovaní o sťažnosti fyzickej osoby oprávnený brať na zreteľ postup súdov,

resp. správnych orgánov v podobných veciach iných fyzických osôb, keďže sa obmedzuje len na preskúmanie ústavnej akceptovateľnosti právnych účinkov rozhodnutia na právnu situáciu fyzickej osoby oprávnenej na podanie sťažnosti, teda tej, o ktorej základné práva v konaní pred ústavným súdom ide. Zároveň ústavný súd vo svojej ustálenej judikatúre opakovane pripomína, že mu neprislúcha zjednocovať *in abstracto* judikatúru všeobecných súdov a suplovať tak poslanie, ktoré podľa zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov zveruje plénu najvyššieho súdu (resp. jeho plénu a kolégiám), ktorému okrem iných priznáva aj právomoc zaujímať stanoviská k zjednocovaniu výkladu zákonov a iných všeobecne záväzných právnych predpisov (m. m. I. ÚS 17/01).

Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, bolo bez právneho dôvodu, aby sa ústavný súd zaoberal ďalšími návrhmi uplatnenými v sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 9. februára 2018